

към селото. Седна на синура, и очите му пак се залепиха на топчето. Пустия му Златан! Какво ли не може? Онзи ден нагласи цяла малка тепавица, с два чука. Сега прави нов кафез за гълъбите си. За всичко го бива!... Това топче сега не гръмна както трябва, защото вътре имаше само барут. Ако му се турят съчки или куршум — охо! Няма да е същото! Да ще да му го продаде, или да направят смяна!.. Борю ще му даде окарината!..

Една шарена птица се залюля на клона отсреща.

— Сойка! — помисли момчето. — Не, не е сойка. Синя сврака! Да имам сега барут, ще сложа едно камъче вътре и ще я убия! . . .

Очите му се разшириха тържествуващо като помисли: ще я убия!

Птицата подскочи на друг клон и хвъркна. Сега момчето изви очи наоколо си и се загледа в земята. От някоя кола се бяха изренили по пътя куп житни зърна и две редици мравки усилено пренасяха тая неочаквана плячка. Той забеляза една малка мравка, която търеше едва-едва едно зърно, два пъти по-голямо от нея. Другите от редицата бяха едри, бързи